

Lasten
Hupainen Huwitus.

I.

Satuja ja Tarinoita,

Itäisiltä mailta muinen kerätyitä,

Suomennettuja

ja

kauniilla kuvilla varustettuja, Siivoille ja ahke-
roille Lapille lahjaksi, hyvikkeeksi ja hyödyksi.

Helsingissä,

Suomal. Kirjallisuuden Seuran Kirjapainossa, 1851.

Ohmannin Kirjakaupan kustannuksella.

Imprimatur: *Herman Molander.*

1. Koira, Kukka ja Kettu.

Koira ja kukko matkustivat kerran yhdessä. Illan tultua rupeesivat he yölevolle, koira puun juurelle ja kukko oksalle. Alamupuolella yötä alkoi kukko tapaanja myöten laulaa. Kettu kuin tämän metsässä kuuli, juoksi heti paikalle, josta kukan ääni kuului, alkoi kiittämistään

hääntä laulustansa kuitella, ja sanoi, ett'ei ikinä ennen niin kaunista aamuwirttä ja heliätä ääntä ollut kuullut, ja käski viimein kuffoa luoksensa eineelle, sillä tavalla muka häntä kynsiinsä wietellaksensa. Mutta samassa heräsi myös toira, ja eineen tarpeessa hänki, käwi heti kettuun käski ja söi sen suuhunsa.

**Toipa toiselle haudan haakee,
Se itse kuoppaan kaatuu.**

---

2. Kettu ja Kuffo.

Kana-lauma istua kofotti orrella ja kuffo keskellä. Kettu maassa kierteli mietiskellen, miten kanoihin käski pääsi. Toipa siis taas, wanhaa wiekkauttansa pistellen, rupeši heidän pakinoille, sanoen: „Hei, miksiä, kana-kullat, siellä orrella istua pököttätte, juurikuin minua pelkäi-

jilte! Ettekö tiedä, että yleinen rauha nykyisiinsä
 kaikkein elävään välillä on tehty, ja ett'ei täs-
 tälähin toinen toistamme vähintäkään tule pe-
 lätä"? Samassa kurtisti kukkan ulommalle, pää-
 tänsä kohotellen. „Mitäs kukkan kamraatti kur-
 tistelee?" kysäsi kettu. „Eipä juuri erinomaisia
 mitään"! vastasi kukkan; „nuita kahta jahtikoi-
 raan nainen katselin, jotka tuolta takaa-päin
 aika lautasissa tänne käsin koirivat. Eivätköön
 ilomielellä hekin rauhantekoa tullessa ilmoittamaan?"
 Sen kuultua säpsähti kettu ja oli valmis läh-
 temään. „Ei hoppu hyväksi!" muistutti kukkan;
 „emmekö koirainki tullessa voisi kaikki yksissä ilo-
 amme viettää?" — „Kaitpa voitaisinkin", vastasi
 kettu; „mutta paihoin pelkään, ett'ei koirat vielä
 koko rauhasta tiedä"! ja sillä läksi hän, häntä
 suorana, pakosalle.

Parempi mieli,

Kuin viekas kieli.

3. Nuuna ja Tamma.

Nuuna ja tamma kulkiwat kerran yksissä taipaletta. Rumpaisellaki oli kova fuorma wedettävänä, mutta tammalla ainaki kowempi. Tästä syystä rukoiliki tamma muutamassa mäessä ruunaa, että edes wastamaassa vähän awuksi tulisi, jotta ei hän kokonaan uupuisi ja paikalle pakahtuisi. Tätä puhetta ei ruuna kuitenkaan ollut kuulewinansakaan, eikä siis tammalle sanaakaan wastannut. Mutta mitäs tästä? Ei aikaakaan, ennenkuin tamma uuvuksissa paikalle raufesi ja saman pään henkensä heitti. Ajaja hädässään ei muuta neuwoa keksinyt, paani koko tammanki fuorman ruunan wedettäväksi, ja wielä päällisefsi tamman seljältä nyljetyn nahanki. Tästä ruunalle mieli matalaksi. Melifynteensä wetävä, että vähällä katketa, huokasi hän siis: „voi waiwasta minua,

kuin en toweriani ajallansa auttanut! Nyt on minulla koko hänenki fuormansa wedettämänä ja vielä muota päälliseksi”!

**Elä kiellä killinkiä,
Taiska talari meneepi.**

4. Hewonen.

Taiska hewois-koni weti ferran suolatuorma ja wierähti sen kanssa tapaturmasta westilampiin. Nällensä jaloilleen päästyä, tunsi hän fuormansa paljon entistä keweämmäksi, sillä suolat olimat koko joukon wedessä sulaneet. „Tuopa oli hyvä keino fuormaansa kementää”! armeli hän siis hyvillä mielin; „kyllä mäar wastafi fuormani wedessä läytän, koska siitä semmoinen apu lähtee”! Taas vähän ajan takaa kuljetti sama hewonen aika raskasta pellamastuor-

maa. Sammin partaalle tutua, hyppäsi hän nyt tahallansa weteen ja wei fuorman perässään, mutta ylös sieltä noustessaan hawaitsi hän mieliharmiksensa, että fuorma waan tuhatta raskaammaksi oli muuttunut, sillä wettyneet pellawat olivat entistänsä paljon raskaammat.

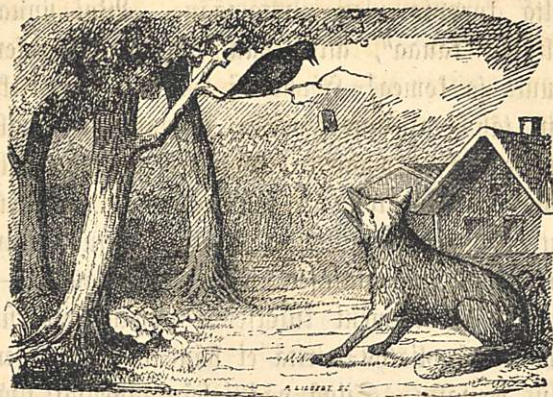
**Niin on palkkaki pahalla,
Kuin on työssäki typerä.**

5. Ukka, Kissa ja Hiiret.

Ukka pelkäsi juustoansa hiiriltä syötäväksi ja pani sen wuoksi kissan wartiaksi. Kissa kyllä pitiki hiiret ulohalla, mutta söi juuston omaan suuhunsa.

**Pane kissa makkaran wahiksi,
Poika piikain paimeneksi.**

6. Kettu ja Korppi.

Kettu ahoa myöten juoksennellen, näki korpin, joka puun latvassa fiikkui, warastettu juusto nokassa. Tästä ketun heti juustoa mieli. Mutta koska itsensä puuhun pääsemättömäksi tiesi, tekki hän seuraavan keinon, korpilta ewästä anastaa. Puun juurelle hiipien, rupesti hän

sieltä korppia yleti ylistämään. „Voi sinua, kultaista kanaa“, alkoi hän, „kuinka olet ylen kaunis ja komea! Göyhenesi kiiltävät kuin kirkkain tähti taivaan kaarella, wartalosi on walan kaunis ja waalewa, käytsöksesi uhkeat ja uljaat, koko olentosi on sanomattoman onnistunut, jos wain sinulta ei ääntä puuttuisi, niin tuosjaks olisit lintujen walio ruhtinas“! — Korpin mieli meni kiitoksesta hywin hywäksi; tämmöistä ylistys-wirttä ei hänelle ikinä ennen ollut weisattu. Siinä päätti hän äänensäfi ilmi saattaa ja aukasi suunsa, oikein aika tawalla parkastaksensa. Mutta noikan au'etesä, putosi juusto maahan; tähän toukksi kettu ennenkuin se alaskaan pääsi, ja sanoi irwistellen korpille: „olet tyllä kaunis ja moni-hywänen lintu, etkä mitänä mailla, paitfi — mieltä“!

Mieli markkoja parempi,

Toimi töitä kallihimpi.

7. Sudet ja Lampaat.

Kuin sudet ja lampaat kerran keskenänsä so-
tiwat, pääsivät lampaat koirain avulla voiton
puolelle. Hädäksään toimittiwat sudet airuen
(lähettilään) lampaitten pafinoille, niiltä rauhaa
pyytämään. Pian tulifi rauha aikuisesti, jonka
wakumiseksi sudet ehdottelivat, että kumpainenki
puolue alamaisiansa vaihetuksiin panisi: lam-
paat susille koiransa, sudet lampaille penikkansa.
Tähän tuumaan lampaatki mielellään suostui-
wat, sillä tavalla muka luullen, ikuisen rauhan
tekemänsä. Mutta kuin suden penikat lammast-
en laumassa isommatki oliwat kaswaneet, ru-
pesivat he suden ääneen ulvomaan. Tämän kuul-
tua hyökäsivät sudet heti luokse, wäittiwät lam-
masten heidän pentujansa tappawan ja sen
fautta rauhan rikkoneen. Siitä sota uudellensa
kiihtyi; sudet karkasivat kilwalla lammasten nis-

kaan ja tappoiwat heitä tappamistaan. Koirat
 olivat he jo aikojä sitten suuhunsa syöneet, jonka
 vuoksi myös lammasten puoli ei ollenkaan käy=
 nyt. Nyt vasta tuolema=hetkellänsä hawaitti=
 wat siis lammasraiskat tuhmin tehneensä, kuin
 koiransa susille antoiwat ja vielä niiden pen=
 tujaki keskellänsä kaswattiwat, jotka wanhem=
 painsa kanssa heitä kilmoin kettistiwät.

**Lähde sutta pakoön,
 Tulee karhu vastaan.**

8. Ukko ja Kuolema.

Vanha ukko = raja hakkasi kerran puita metsässä. Kantamuksen saatuaan, alkoi hän kotinsa astua. Mutta välillä tuli väsymys ja ukon täytyi lewähtämään laskeuta. Tässä muisteli hän nuoruutensa ihania aikoja, jolloin tuomoinen riippi ei suinkaan paljon olisi painanut.

Niin rupesti hän wanhuuttansa walittamaan, p= netteli köyhyyttänsä ja kaikkea wiheliäisyyttä= ja sanoi wiimen raskaasti huowaten: „ei kyllä minusta enään paljon tälle maailmalle ja elohon ole! Voi, kuolema, miks'et awukseni tule ja lopeta wiheliäiset päiwäni! Jospa tofi minun kohtaki korjaisit"! Mutta ei ukko tuskin suruwirttänsä wielä ennättänyt lopettaa, ennenkuin kuolema, joka paikalle sattui, tuli ukon luokse ja sanoi: „tässä olen nyt, jota kutsuit; mikäs sinulla on hätänä ja mitä minusta tahdot"? „Eipä paljon mitään"! epuutti ukko hämmästellessen. „Etkö niin hyvin tefisi, että tuon k= tamuksen selkääni nostaisit"! ja sillä mennä patikoi hän aika kyytiä mökilleen.

**Elohon elämän mieli,
Miehen mennehen manalle.**

9. Seinäfirrka ja Muurahainen.

Seinäfirrka lauleli kesän pitkään työtönnä, ja oli siis talwella nälkään kuolta. Hädäksään kävi hän muurahaiselta apua. „Anna, weikko=nen, jotaki eineen apua, en ole suuruksen suu=remata wiikkofauteen nähnyt“! paapatti hän. „Mitäs kesällä teit“, kysyi toinen, „kuin nyt niin tyhjä olet“? — „Mitä mä kesällä tein — laulelin“! vastasi firrka. „Niin miks’ et nyt siis tanssi“, sanoi muurahainen; „ei lau=lusta tanssitta“!

**Ken mitä teki kesällä,
 Vielä tahtoo talwella.**

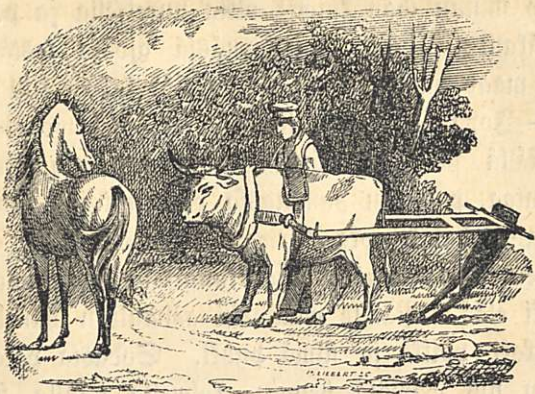
10. Linnut, Nelijalkaset ja Yölepakko.

Kuin linnut ennen muinen nelijalkaisten tanssa sotaa kävivät, pyöri yölepakko aina sillä

puolen, jonka voitto oli. Lintujen laumassa oli hän lintuna, nelijalkasten joukossa hiirenä. Kuin nyt sotilaskko tuli ja rauhan tekoon ruvettiin, ei siis kumpikaan puolue häntä omassensa tuntenut, syöttäin että suurimman hädän aikana aina toisella puolen oli liehunut. Niin päätettiin yksituumaisesti ajaa lepakko pois mailta ilmoilta, ja siitä ajasta alkain ei hän päiväs aikana enään ole uskaltanutkaan filmiänsä näyttää.

**Paha on syöda siemenensä,
Maansa petteä pahempi!**

11. Särkä ja Hewonen.

Särkä manasi aina lihawan ratsashewosen onnellista elämää. „Gätäköös sinun miekkosen elää on“, sanoi hän kadehtien: „syöt appeita sen tuin jaksat ja ajelet päiväsi joutilasna auringon helteessä! Toisin kyllä minun waiwaisen laita on: wiheliäisin kaitista eläwistä, täy-

Lasten Hupainen Huvitus.

tyy minun ihan kiviä olkia pureksella ja päivä-
wäkaudet ainaki tiinteimmässä ajossa testä; ei
maar minusa liha paina eikä karva tiillä"! —

Jopa syttyi sota ja sinne wiettiin hewonenki.
Täällä sai hän päivät päästyään ajajaansa
kanta, pysyjen paminassa edes takaisin lauk-
koa, että hihi joka karwan juuresta tihisi, ja
wielä aika tawasta wuorokausittain ihan ruoat-
taki elää. Päälle pääätteeksi ammuttiin häneltä
jalkaki poikki ja silmä puhki. Sodasta palasi
hän siis wähissä hengin, kolmella jalalla, sil-
mäpuolena ja muuten pahasti runneltuna. Kuin
nyt härkä hänen tässä surkiasa ja wiheliäisessä
tilassa tapasi, sanoi hän: „siinäkö se hewoisen
onnellisuus nyt olisi, jota aina ennen niin hy-
wäksi mainittelin! En totta, oikein ajatellen,
päiwiani hewoisen kanssa waihettaisikaan"! —

Sonka on kello kaulassa,

Sen on pää painossa.

12. Mies ja Lempo.

Mies ajoi kerran rattaansa pyörän liifakuop-
paan, josta hevonen ei saanut sitä liikkeelle.
Tusfissaan rupesti hän kiroilemaan ja yhä al-
waria „Lempo tofia“ huutamaan, juurikuin
siltä apua olisi pyytänyt. Lempo kuuli sen,
tuli paikalle ja sanoi: „ota pois tuo kiwi pyö-
rän edestä, puhdistä pyörä siihen paatuneesta,
kuiwettuneesta sawesta, kumarru sitten ja pane
olkasi ratasta vasten, nostata pyörää ja käske
hevosta samalla wetämään“! Mies teki sen ja
sai heti rattaansa liikkeelle. „Näetkö nyt“, sa-
noi Lempo, „että ilman minuttaki pääsit siitä
seikasta; elä siis wasta enään joutawihin mi-
nua awuksefi huuda“!

Ei aikamies apua tarwitse.

13. Jänis ja Warpuinen.

Kotka hätyytti terran jänistä ajamalla, ett'ei tämä wiimen tiennyt, mihin pa'eta, waan kelistyi paikalle ja huofui raskaasti. Sen näki warpuinen lähimmästä puusta ja rupesti siitä häntä pilkkaamaan sanoen: „noh, Juss'i kulta, kunnes nyt muinen kewiät jalkasi heitit, miks'et laukata piipottele? Ei sinussa ainakaan taida kotkalle wastustajata olla"! Mutta par'aikaa kuin warpuinen jänistä näin onnettomuudestansa pilkkasi, käwi kotka hoksamatta häntä itänsänsäki niskaan, ja söi sen alkupalaksensa.

**Siksi toista pilkkaat,
Kuin käypi omaan nilkkaan.**

14. Koira ja Warjonsa.

Koira kulki kerran porrasta myöten poikki joen, aika lihamuru hampaissa. Allensa wete-
hen katsoissa, näki hän siellä oman warjonsa,
jonka suussa lihapalanan vielä isommalta näytti.
Seti luuli hän siis toisen koiran siellä olewan,
jolla olisi isompi lihapala, kuin hänellä. Täs-

täkö's himo hillitöin hallissa nousi! Irwillä suin ja persowin silmin hyppäsi hän paikalla portaalta alas ja koppasi omaan warjoonsa, siltä muka, tapaansa myöten, lihamurua ryöstämään. Mutta tustin aukasi hän leukan sa, ennenkuin lihamuru suusta weteen putosi ja meni pohjaan. Jokeen taas tullessa, ei hänellä sielläkään ollut muu, kuin wirtaawa wesi wastassa. Harmilla ja hämyllä hawaitti hän siis, että, pyytä pyytämään lähtenynnä, koppelon kotoansa oli kadottanut.

Parempi palanen suussa,
 Kuin kymmenen kylässä, ja
 Ei liika lihota,
 Jos ei kohtuus elätä.

15. Joki ja Lähde.

Joki ja lähde taistelivat kerta keskenänsä, kumpiko toistansa parempi ja etewämpi olisi. „Run toki kehtaatki rinnalleni pyrkiä“, ärjäsi viimein joki, „etkö näe, kuinka paljon sinua etewämpi olen! Sukisesti kuljen minä ihanien kukkanurmien halki, rannoillani elää kauniita ja rikkaita kaupunkeja; yhtäläiseen kulkewat räämäkkäät kauppalaiwat minua pitkin, saikki eläwät ylistäwät minua ja minäpä se merenkiwomassa pidän, sillä minua paitsi hän kyllä pian kuiwaisi. Sinä sitä wastoin juokset maan alla piilossa ja tuskin kehtaat filmiäsi muille näyttää!“ Tästä herjauksesta meni lähde niin häwyn alaiseksi, ett’ei enää ollenkaan filmiänsä näyttänyt, waan asui aina alla maan. Mutta sitäpä pian koko jokiki kuiwi, sillä se oli alkuperäisin ihan lähteen filmistä sirisemässä. Niin

hawaitsi hän pian fatuwalla mielellä, että wäärin kokonaan lähdetä oli soimannuttki.

Glä suulla suurentele,
Ellet kunnolla fykene.

16. Warsa ja Tamina.

„Syntämistä aina niin waitiafsi työfsi hoetaan“, sanoi ferran warsa-runtti, „minä tässä nyt päivän pittää emäni rinnalla wako olen käwellyt, enkä koko työtä minäkään pidä“. — „Niin tofi oletki“, wastasi tamma, „käwellyt, et syntänyt, siinä se eroitus, lapseni“!

Työ tekewän, kisa näkewän.

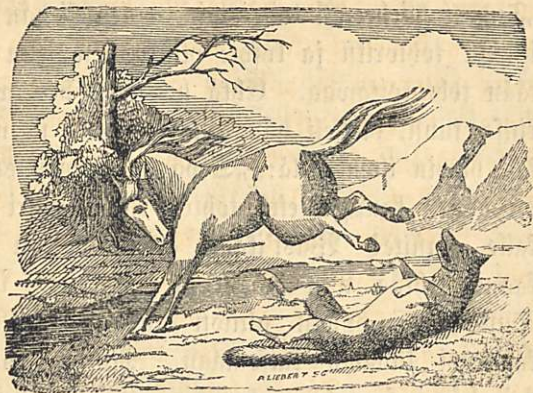

17. Susi ja Affa.

Kuin susi kerran nälissään tylää pitkin juosta jolkotteli, sattui hän muutamalle tuwal-
lefi, josta kimeä lapsen parhuminen kuului.
Tätä kuuntelemaan seisahtaisfa, kuuli hän, kuinka
affa tuwan sisällä kowasti torua mökyytti itke-
wätä lastaan ja uhkasi hänen suden suuhun

nafata, ell'ei heti waikkeneisi huutamasta ja muutoin siinoksi herkiäisi. Susi-hurta luuli akan totta puhuvan ja pysähtyi siis suutansa maiskuttain nurkan taakse, lasta odottamaan. Siinä seisoa jörötti hän nyt koko päivän pittää. Mutta illan tullen, kun lapsi jo itkemästä oli laakanut, kuuli hän taas, kuinka akka hywäillen sanoi: „Kas niin, kaunis kultaseni, nyt oikein hywä lapsi olet; en enää sinua sudellen annakkaan, vaan jos hukka tulee, niin lyömmä hurtan kuoliaksi“. Tämän kuultua laukko susi hengen pelwolla tiehensä ja sanoi: „siinä tuwassa toista puhutaan, toista ajatellaan“!

Toinen kieli, toinen mieli.

18. Susi ja Hemonen.

Susi oli jo niin vanhaksi joutunut, ett'ei itsiänsä enään toisten elävien pyytämisellä elättää jaksanut. Näliksänsä metsiä pitkin jolkotellen, mietti hän siis tämmöisen elatuskeinon: Hän lainasi ketulta pukeimet, pukeusi niihin ja meni hemosen luokse, jonka laitumella näki kävelevän.

„Terwet mieheen“! toivottain, walehteli hän sille
 itsensä tohtoriksi ja kysyi: olisiko hewosella mi-
 tään tohtoroitawaa. Ehkä hewonen heti weia-
 rinso tunsi, olettelu hän ainaki ölwinä ja was-
 tasi hywin ilomielellä: „Sepä nyt toemmastaan
 oli onnen kauppa, että, tohtori rakas, juuri pai-
 kalle osasitte! Bast'ikään astun puiton jal-
 kaani, tehkää niin hywin ja kiskokaa se irti“!
 Susi rupesti hywin altiisti asiahän käsiiksi ja
 kyykistyi kawiota katsomaan. Mutta samassa
 kuin hän jo suutansa aukasi, hewosta muka reiteen
 tarratakseen, potkasta lamautti hewonen häntä
 niin tufewasti wasten kuonaa, että kaikki ham-
 paat kurkkuperään kalisiwat, ja juoksi tiehensä,
 naurain irwistellen tohtorillensa.

Paha on pahan palkka.

---

19. Mettiäinen ja Hämähäkki.

„Oliksos minulla, kuin sinulla, piikki suus-
sani“, sanoi hämähäkki mettiäiselle, „en toki noin
ajelisi ja liehuaisi kaiken aikani kukka kukalta,
waan ajaisin ja tappaisin kärpäsiä, joita nyt,
näin raukka aseetonna ollen, en aina hyväsesti
voita“. „Waiti, hämytön, waiti!“ vastasi met-
tiäinen, „etkö tiedä, että asetta kantaman pitää
omaksi ja lähimmäistensä turvaksi, mutt’ei wa-
hingoksi ja surmaksi“!

Surmaksi sudella walta,
Miekka puolimielisellä.

---

20. Dinas ja Härkä.

Kun vinas näki itsensä muita lampaita wä-
lewämmäksi, uskoi hän jo toko karjassa ei hänelle

wertoja löytyvän. Lewiästi rehennellen haasti hän siis härkääki painille. Tämöinen röyhkeys pisti härjän wihaksi. Suutuksissa puuskasi hän kerta oinasta otsatieroön, nosti sen sarwiensa nenässä korkealle ilmaan ja paiskasi siitä koko otuksen tantereeseen, että karwat ylinnä pöli. Tähän heitti hän oinaan henkeänsä haukottelemaan. — Wähää myöhemmin tuli lammaksi paikalle, jossa oinas vielä pittäänsä maata kellotti. „No, warma weikkoseni“, kummas-
teli lammak, „missäs nyt olet ollut“? — „D-
pissa“! wastasi puolitoitunut oinas.

**On se werta werrallaki,
Talommallaki Jumala.
Elä luule, luffari kulta,
Että papiksi pääset!**

21. Puffi ja Kettu.

Puffi ja kettu olivat kerran kumpiki samaan laimoon pudonneet, eivätkä voineet sieltä ylös päästä. Viimein kettu tuitenki, aina viekas ja kaval, keksi seuraavan keinon: „To nyt tiedän“, sanoi hän puffille, „miten ylös pääsemmä!“ „Voi mitenkä?“ kysyi puffi. „Sei sinä nouset

takajaloillesi kaimon parrasta vasten pystöön", vastasi fettu, „ja minä tiipeen sarvillesi ja hyp-
pään siitä ylös; sitten wedän minä sinun pe-
räsäni". Puffi ihastui sen neumon kuulua
ja teki niinkuin fettu oli käskennyt. Mutta fettu
kaimosta ylös päästyä, ei ollenkaan pufista huo-
linut, kuin irvisteli waan, koska toinen häntä
petoksesta soimasi, sanoen: „jos sinulla, puffi
rukka, olisi sen werran mieltä, kuin partaa, niin
et semmoiseen kaimoon olisi joutunutkaan".

Sulluilla herrat kynnäwät.

---

22. Sääski ja Jalopeura.

Sääski riitauki kerta jalopeuran kanssa.
Bihapäisjä irvisteli jo jalopeura hampaitaan,
sillä muka luullen sääskeä paljonki peljättävänsä.
Waan sääski sanoi: „mitä kysyn minä kynnis-

täsi ja huolin hampaistasi, ruwetaanpa tappe-
loon, niin saat nähdä, kumpi meistä pussin kan-
taa"! Samalla lensi hän riitakumppalinsa sieramiin
ja pisteli siellä niin kauan, että jalopeura tus-
kissaan omilla kynsillään pahoin haamoitti tur-
pansa, eikä kuitenkään saanut säästeä piilos-
tansa lähtemään. Niin tuli sääski voittajaksi
ja lensi ilosta elämöiden sieramesta ulos. Mutta
woitostansa vielä ylpeillen, puuttui hänki hä-
mähäfin werkkoon.

**Olouksittu kanto reenkä kaataa.
Ylpeys kын lankeemuksen edellä.**

---

23. Isä ja Poikansa.

Gräällä isällä oli useampia poikia, jotka ei-
wät aina juuri hywässä sowussa keskenänsä
eläneet. Kerran antoi hän heille monisäisen
Lasten Supainen Suwitus.

köyden ja käski yrittämään, jos kuka sen saisi poikki wedetyksi. Ei yksikään saanut. Niin kehitti hän köyden ja antoi jokaiselle säikeensä käskeillä, taasen koettaa, joko katkaisi. Helposti katkesivat nyt säikeet itsekunni käsissä. Silloin sanoi isä: „tämä köysi säinensä olkoon teille esimerkiksi, kuinka wahvat ja lujat ollaan yhteydessä, kuinka heikko ja huono jokainen erillään ja itsepäinsä“.

Ei kolmisäinen köysi kesken katkea.

24. Karhu ja Jalopeura.

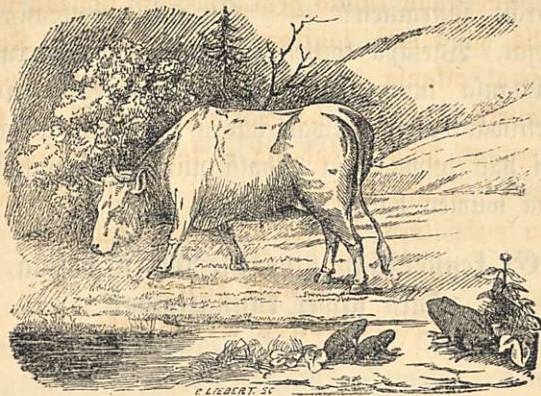
Karhu ja jalopeura kuin kerran olivat yhdestä tuumasta metsästämissä, saivat lihaman ja nuoren peuran=wasikan kiini. Waan kuin ei kumpikaan suonut toisellensa tätä lihamata paistia ja kumpiki riiteli sitä itsellensä, nousi heidän välillä kova tappelu, niin ett'eivät ha-

wainneetkaan, kuinka peuran=wasikka iloisella mie-
lellä ja täyttä laukkaa juoksi tiehensä. Kuin
olivat aikansa tapelleet ja toisensa pahan=päi-
wäiseksi repineet, näkivät että kumpiki oli ka-
dottanut, mitä kateudesta ei tahtonut toisellensa
jaksaa, waikka kumpanenki oli siihen yhtä pal-
jon anstollinen, ja nyt oli myöhä katumus.

Niin se ainaki kateus
Wiepi voiton weikoiltaki.

---

25. Sammakko ja Härkä.

Sammakko istui poikienensa puron reunalla ja näki härän niitulla kävelevän. Hän luuli paisumansa yhtä suureksi ja paksuksi kuin härkä, ja sentähden weli hän henkeä mahaansa ja pullosteli nahkaansa. To luuli itsensä päässeensä härän kaltaiseksi ja kysyi pojiltansa: „entkö ole

härän suuruinen?" — „Et toki!" vastasivat pojat. Vieläpä koitteli sammakko puhaltaa ruumistansa suuremmaksi, vaan kuin pojat aina kieltivät hänen olevan härän suuruisen, vihastui hän julmasti ja puhalsi niin itsensä pullolle että viimein halsesi.

**Ei kenenkään pidä ylempiäsi lentää,
Kuin siivet kannattavat.**

---

26. Kerjäläisen taru.

Kaksi köyhää kerjäläisukkoa toruivat kerta kertaan. Toinen oli kuitenkin kumppaliansa parempi olewinaan ja sanoa toksi siis hänelle: „mitäs, mokoma tiertolainen, luulet olevasiikaan; eihän sinulla pölähtävästä ole, jota omaksesi sanoa saattaisit"! Siihen vastasi toinen: „on kyllä

ja paljonki, ensiksi reppu seljässäni, sitten
sauva kädessäni ja vielä

**Tie kändä, hako lewätä,
Sawun wierus wiehkuroia".**

27. Kettu ja Kissa.

Kettu ja kissa inttivät kerran, kumpi heistä
olisi monikeinosempi. Kettu kehui itsellänsä ko-
konaisen keinopussin olevan. Samalla tuli koi-
rajoukko paikalle. Kissa kapsahti puuhun, mutta
ketun söivät koirat makiaan suuhunsa, kuin ei
se heitä pahohon päässyt. Silloin sanoi kissa:
„Minun yksi keinoni olisi, näen mä, parempi kun
ketun koko keinopussi“.

Ei kavaluus kauas auta.

28. Karhu ja Mettiäiset.

Karhu suuttui kerran niin kowasti yhden mettiäisen pistosta, että juoksi kuin wimmattu mettiäisten pesälle ja penkaa mullisti sen ylen alaisinsa. Tämöisestä elämästä ja wäkiwal-
lasta wihoitettuina tuijottivat kaikki mettiäiset yht'äkkiä pesästänsä ja lävivät jokainen karhua pistelemään. Näiden keskellä hätäellen huomasi karhu nyt vasta tyhmästi tehneensä, kuin yh-
den wähistä tuiffimijista niin ison elämän oli nostanut ja, pientä pahaa kostaissa, tuhatta suu-
remman tuskan päällensä oli wetänyt.

Parempi yksi kipu, kuin yhdeksän.

29. Waimo, Miehensä ja Kuolema.

Eräs waimo rakasti hyvin hellästi miestänsä, eikä siis muuta tehnyt, kun walitti ja waiteroi laakkaamatta, koska tämä kerran tuli niin huonoksi sairaaksi, että ihan kuolewaksi katsottiin. Woiwotelessaan oli hän jo monta kertaa sanonut: „Voi kuitenkin, kuinka paljoa mie-

lemmin minä itse kuoliſin, kuin rakkaan mieheni laudalla nähdä tahtoisin"! Jopa muutamana iltana tulifi ahkerasti rukoiltu kuolema talossa käymään. „Gyväää iltaa"! terweytti hän tupaan tullessaan, sillä hän oli wanhan miehen haamusſa. „Sumal' antakoon"! ſanoi waimo, „mistäs tämä wieras on"? „Sei, se kuolemahan minä olen, jota niin kauan olet huutanut", waſtaſi kuolema, „joko nyt olet walmis lähtemään"? „Ei"? epuutti akka hämmäſtellen, „en minä olekkaan eſittämänne! Mieheni ſe on, joka tuolla ſängyſſä makaa ja jo wiikkokauſia teitä on odotellut!" — „Kelwoton waimo!" huusi kuolema; „mieſtäſi tahdoit viimeiſelläki hetkellänsä pettää; ſinut minä wien kansſani". — Alkan täytyi kuolla, waan mies tuli terweekſi ja jäi elämään.

Ei ſuuret ſanat ſuuta halkaiſe,

Eikä lupaus taloa häwitä.

30. Galopeura ja Kettu.

Galopeura oli jo vanhaksi joutunut eikä enää muuten kuin wiekkaudella nähnyt woivansa itselleen ruokaa hankkia. Niin makasi hän wuoteellaan ja woiwotti jokaiselle siwutuskewalle eläwälle: „woi poloista minua! jo toki olen tuolemaisillani. Nuoruuteni rikokset sinuaki koh-

taan polttawat omaatuntoani. Tule, weikkonen, luokseni, ja anna sydämnestäsi anteeksi, mitä sinua kohtaan olen pahoin tehnyt, niin että saan omantunnon rauhassa kuolla!" — Waan ne, jotka antoiwat itsensä pettää hänen houkutuksiltaan, söi jalopeura suuhunsa. Mutta kettu, jota hän myös tahtoi samoilla sanoilla pettää, wastasi hänelle wilkkaasti: „monta askelta näen luoksesi wiewän, yhtään ei palajawan!" — ja näin sanottua, kulki hän matkaansa.

**Tuhmalle tuli wahinko,
Sen wiisas opiksi otti.**

31. Ahne akka ja kanansa.

Muutamalla ahneella akka-kaatiolla oli yksi ainoa kana, joka aina muni hänelle kulta-munan päivässä. Ahneudessaan luuli akka, että

foko kanafi oli kulta, ja tappoi hänen sen
 vuoski, sillä tavalla muka aika rikkaaksi pääs-
 täksensä. Mutta mitäs tuli? Kanassa ei löy-
 tynyt muruakaan kulta, ja nyt loppui hänen
 munimisensaikin, kuin akka hengen wei.

**Joka paljon saa,
 Se enemmän pöhtää, ja
 Joka kuuseen kirkottaa,
 Se katajaan kaksahtaa.**

32. Waimosta ja juomari-miehes- tänsä.

Muutamalla waimolla oli aika juoppo=lassu
 miehenä. Hywin huolella tästä, mietiskeli wai-
 mo=raiska ainian, millä keinoin miehensä wii-
 nasta saisi luopumaan. Kuin ukko ferrancki hy-
 win pahana päissään kottiin ryömi, otti siis

affa hänen jelskäänsä, wei firkkomaalle luukop-
 peliin ja salpasi sinne. Muutaman hetken pe-
 rästä, kuin jo luuli miehensä jofseenki selvenneen
 ja kohmelosta taljentuneeksi, meni hän koppe-
 lille ja ryskytti ovea. „Kuka mokoma siellä
 jyrää?“ ärsäsi mies kohmelo-unissaan. „Don-
 pahan kuolleitten ruuan fantaja“, vastasi wai-
 mo. „Woi weikkonen“, wättytti juopunut, „jos-
 pahan edes wiinaakaan olisit tuonut; tuo tuo
 joltaki olisi maistunut! Kumma kuitenki, ystävä
 kulta, kuin niin typerä olla saatoit, ett’et mulle
 wiinaaki ruuan kanssa tuonut; etkö entuundes-
 tafi tietänyt, että rikka ruoka wiinatta?“ Tä-
 män kuultua meni waimo parha matkoinsa päi-
 witellen: „Woi kuitenki, kuinka tuolla mies=pa-
 rallani on hillimätön wiinan himo; ei warmaan
 siitä enää kummon miestä näy tulewan!“

Ei tule tuohesta takkia,

Eikä vanhasta pappia.

33. Kissa ja Kukka.

Kerran sai hywin nälkäinen kissa kufon kynsiinsä ja aikoi syödä häntä. Mutta pahaa aikomustansa laumistaaksensa, sanoi kissa kiivaalla äänellä kufolle: „sinä olet koko maailmalta vihattu lintu, sillä sinä pidät alinomaa julmaa meteliä! Sinä et ainoastaan huuda päiväkau-

det, waan sinä turmelet öillääki muilta unen ja lewon!" — „Sitä minä en pahassa aikomuksessa tee", wakuutti kukkan; „minä waan tahdon herättää niin ihmisiä kuin eläviä ajallansa työhön ja toimeen". — „Elä tuossa tyhjiä rupata!" intti kiska. „Minulla on nälkä, enkä minä suu-puheilla elä". Ja samassa söi kiska kukan.

**Kyllä susi syitä saa,
Run mieli lampaan lihaa tekee.**